

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 11 2017, nummers 266 – 285 dinsdag 21 maart 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017, 11

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Ambtenarenrecht.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	9
Drank- en horecawet.....	9
Paspoortwet.....	11
Subsidie	12
Verklaring omtrent het gedrag	12
Wegenverkeerswet	13
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht.....	15
Richtlijnen en verordeningen.....	15
Procesrecht.....	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 266

Rechtbank Limburg, 09-03-2017, AWB 15/589

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venray, verweerder.

Awb 8:75 lid 1

BW 13

PROCESKOSTEN. Veroordeling natuurlijk persoon in de proceskosten. Misbruik van recht.

(...) Verweerder stelt zich op het standpunt dat na te noemen feiten en omstandigheden in samenhang bezien grond geven om te concluderen dat in dit geval sprake is van misbruik van recht. Een eerste indicatie van misbruik leidt verweerder af uit het feit dat eiser en zijn gemachtigde zijn Wob-verzoek bij alle (403) gemeenten heeft ingediend. Ook was de gemeente Venray niet de enige gemeente waarbij het Wob-verzoek niet per e-mail is aangekomen en het eerste stuk wat van eiser werd ontvangen een ingebrekestelling was. Voorts wijst verweerder er op dat eiser stelt dat verweerder een dwangsom verschuldigd is vanaf 8 augustus 2012. Niet valt te in te zien hoe eiser aan deze datum is gekomen, te minder nu geen sprake kan zijn van een verschrijving aangezien dag, maand en jaar geen verband houden met het onderhavig verzoek. Verweerder geeft voorts aan dat bij brief van 18 november 2014 hij zich op het standpunt heeft gesteld geen dwangsom verschuldigd te zijn, omdat geen ontvankelijk Wob-verzoek was ingediend. Met deze brief is gereageerd op de ingebrekestelling. Tegen deze brief – een besluit - is eiser niet opgekomen. Met verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:CA1329](#)) betoogt verweerder dat het niet aangaat thans de rechtbank te vragen een dwangsom vast te stellen, nu immers geen sprake is van een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Verweerder merkt op dat overigens de gevraagde dwangsom van €300,= per dag als exorbitant en in geen enkel opzicht als redelijk is aan te merken.

Voorts acht verweerder een indicatie dat sprake is van misbruik van recht het feit dat eiser blijft volharden in zijn per e-mail ingediende Wob-verzoek, terwijl hem op 16 januari 2015 duidelijk is gemaakt dat de elektronische weg voor dergelijke verzoeken niet openstaat in de gemeente Venray. Verweerder ziet hierin een aanwijzing dat het eiser niet om de gevraagde informatie (documenten) gaat maar om misstappen van het bestuursorgaan uit te lokken en langs die weg geld te verdienen aan zijn Wob-verzoeken. Indien immers eiser graag (snel) de informatie had willen verkrijgen, dan had hij alsnog een ontvankelijk Wob-verzoek kunnen indienen, waarop dan binnen vier tot maximaal acht weken een besluit was genomen. Verweerder stelt vast dat eiser deze weg niet heeft gekozen, maar een juridische procedure is gestart, waarvoor voor alle partijen de kosten onnodig oplopen. Als het eiser werkelijk te doen was geweest om het verkrijgen van de gevraagde informatie had hij ook al kunnen reageren op het besluit van verweerder van 18 november 2014.

In reactie op het verzoek van eiser om vergoeding van proceskosten, waaronder de kosten voor verleende rechtsbijstand, betwist verweerder met klem onder verwijzing naar artikel 8:75 van de Awb in samenhang met artikel 1 van het Besluit proceskosten

bestuursrecht dat sprake is van een door een derde verleende rechtsbijstand. Eiser en zijn echtgenote (in deze procedure ook zijn gemachtigde) hebben samen een advocatenkantoor. Met verwijzing naar een drietal uitspraken van de Afdeling ter zake stelt verweerder dat geen sprake is van door een derde verleende rechtsbijstand wanneer dit door een kantoorgenoot is gedaan. Daarbij stelt verweerder zich op het standpunt dat de Afdeling ook reeds meerdere malen heeft uitgesproken dat in beginsel moet worden aangenomen dat rechtsbijstand door een persoon behorende tot de huishouding van de belanghebbende niet beroepsmatig is verleend. Om twee redenen kan vergoeding van proceskosten in deze zaak dan ook niet aan de orde zijn. Veeleer ziet verweerder in dit verzoek tot vergoeding van proceskosten weer een indicatie dat sprake is van misbruik van recht.

De rechtbank dient de vraag te beantwoorden of de door verweerder geschetste feiten en omstandigheden in onderling verband bezien voldoende grond biedt voor de conclusie dat sprake is van misbruik van recht. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. Zij leidt uit hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 8 is weergegeven af dat in dit geval de bevoegdheid om Wob-verzoeken in te dienen is gebruikt met kennelijk geen ander doel dan procedures te genereren om ten laste van de overheid geldsommen te kunnen incasseren.

Allereerst acht de rechtbank van belang dat eiser en zijn gemachtigde door hun wijze van procederen er geen blijk van hebben gegeven dat zij op een adequate manier de gevraagde documenten hebben getracht te verkrijgen. Alsdan immers had eiser het Wob-verzoek op een juiste manier ingediend vanaf het moment dat hij op de hoogte was geraakt van de gang van zaken bij verweerder met betrekking tot dergelijke verzoeken. Het had voorts in de rede gelegen dat eiser op het standpunt dat verweerder heeft ingenomen in zijn brief van 18 november 2014 had gereageerd anders dan middels een beroep bij de rechtbank met een verzoek een dwangsom vast te stellen. Gelet op deze handelwijze van eiser en zijn gemachtigde is de rechtbank van oordeel dat het standpunt van verweerder ten aanzien van de gevraagde hoogte van de dwangsom eveneens kan worden aangemerkt als een aanwijzing dat het eiser en zijn gemachtigde te doen is geweest om geld en niet om documenten. Ten slotte kan ook het verzoek van eiser om een proceskostenvergoeding niet anders worden geïdentificeerd dan een manier om geld te verdienen. Niet immers kan worden voorbij gegaan aan het feit dat eiser zélf advocaat is en samen met zijn gemachtigde, tevens echtgenote, een advocatenkantoor heeft. Zoals verweerder reeds terecht heeft uiteengezet biedt het Besluit proceskosten bestuursrecht geen grond voor een proceskostenveroordeling. De rechtbank acht het zeer laakbaar dat eiser en zijn gemachtigde, beide professionals en bovendien advocaat, kennelijk hebben getracht de Wet openbaarheid van bestuur te gebruiken om geld te genereren. De conclusie kan dan ook niet anders zijn dat eiser en zijn gemachtigde misbruik hebben gemaakt van recht. Het beroep is niet-ontvankelijk.

Namens verweerder is verzocht eiser te veroordelen in de proceskosten. Ter zitting heeft verweerder nader uiteengezet dat extra juristen in dienst zij genomen vanwege het misbruik van de Wob, zodat kan worden gesteld dat in casu ook sprake is van een door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Van de kant van eisers is dit standpunt niet bestreden. Anders dan in de uitspraak van de Afdeling

[ECLI:NL:RVS:2016:2577](#), waarbij de Afdeling geen aanleiding vond om een natuurlijk persoon in de proceskosten te veroordelen, ziet de rechtbank in voorliggend geschil deze aanleiding wel. De rechtbank veroordeelt eiser in de proceskosten met toepassing van artikel 8:75, eerste lid nu kennelijk onredelijk gebruik is gemaakt van procesrecht. Zoals ook in de meergenoemde uitspraak van de Afdeling van 19 november 2014 is weergegeven dient het vastgestelde misbruik van recht eveneens te gelden voor het instellen van beroep bij de rechtbank, nu dit beroep niet los kan worden gezien van het doel waarmee eiser en zijn gemachtigde, beide advocaat tevens echtbaar, die samen een advocatenkantoor hebben, de Wob hebben gebruikt.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:2200](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 267

MK ABRS, 15-03-2017, 201509175/1/A1 en 201600103/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 4

Omgevingsvergunning dakopbouwen. De rechtbank heeft de voorziene dakopbouwen terecht aangemerkt als dakopbouwen als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II bij het Bor. Dat deze opbouwen niet gering zijn in oppervlakte of volume is niet van belang. In het Bor is geen nadere beschrijving opgenomen van hetgeen onder een dakopbouw of gelijksoortige uitbreiding van een gebouw moet worden verstaan. Voor een uitleg daarvan in die zin, dat het slechts kan gaan om bouwwerken van geringe omvang, bestaan geen aanknopingspunten. Uit deze bepaling blijkt voorts niet dat is beoogd de toepassing van de daarin opgenomen bevoegdheid te beperken tot planologisch ondergeschikte gevallen. Evenmin blijkt daaruit dat de daarin opgenomen bevoegdheid niet geldt voor panden die liggen in een gebied waarop de status beschermd stadsgezicht rust. Voor de uitleg van het begrip dakopbouw in artikel 4 van bijlage II van het Bor is, anders dan [appellant] en de stichting stellen, de in het bestemmingsplan gegeven definitie van dakopbouw niet relevant.

Nu het bouwplan betrekking heeft op dakopbouwen, is niet relevant of de activiteit ziet op een uitbreiding van een bouwwerk met een bouwdeel van ondergeschikte aard als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II bij het Bor. Slechts indien een bouwplan geen dakopbouw of gelijksoortige uitbreiding van een gebouw betreft moet, gelet op het gebruik van de woorden 'dan wel' in die bepaling worden gezien of het desbetreffende bouwplan ziet op een uitbreiding met een bouwdeel van ondergeschikte betekenis (vergelijk de

uitspraken van de Afdeling van 5 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:322](#), 12 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:812](#), 18 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2808](#) en 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1627](#)).
[ECLI:NL:RVS:2017:702](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK ABRS, 15-03-2017, 201509256/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:670](#))
- MK Rechtbank Overijssel, 14-03-2017, AWB 16/2786 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:1122](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 268

MK ABRS, 15-03-2017, 201602975/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk.
Activiteitenbesluit milieubeheer 3.113

Bij besluit van 11 november 2015 heeft het college [appellant] onder oplegging van een dwangsom gelast het aantal dierplaatsen in de schuur op het perceel [locatie] te Heemskerk terug te brengen tot maximaal vier dierplaatsen met voorzieningen voor paarden waar paarden kunnen worden gestald.

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat als gevolg van zijn meldingen van 18 januari 2016 en 24 maart 2016 geen sprake meer is van een overtreding van artikel 3.113 van het Activiteitenbesluit. Volgens [appellant] heeft hij met zijn melding van 18 januari 2016 het aantal (dierplaatsen voor) paarden in zijn inrichting teruggebracht naar vier, waardoor artikel 3.111, tweede lid, op de inrichting van toepassing werd. Daarmee was sprake van een op grond van het Activiteitenbesluit toegestane inrichting voor het houden van landbouwhuisdieren, die hij vervolgens gelet op het bepaalde in artikel 3.114, eerste lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit met de melding van 24 maart 2016 kon uitbreiden met nog eens zeven (dierplaatsen voor) paarden, aldus [appellant].

Vaststaat dat op 1 januari 2013, toen het Activiteitenbesluit op de inrichting van [appellant] van toepassing werd, in de inrichting weliswaar feitelijk paarden werden gehouden, maar zonder de daarvoor vereiste vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, zodat artikel 3.114a van het Activiteitenbesluit toepassing mist. Dit betekent dat sinds 1 januari 2013 sprake is van een op grond van artikel 3.113 verboden oprichtingssituatie. Anders dan [appellant] betoogt, hebben de melding van 18 januari 2016 en die van 24 maart 2016 - welke laatste overigens van na het besluit op bezwaar dateert - er niet toe geleid dat zich niet langer een overtreding van artikel 3.113 voordoet. Artikel 3.111, tweede lid, staat weliswaar een inrichting met niet meer dan vier paarden toe in een zeer kwetsbaar gebied en de zone van 250 m daaromheen, maar dit betekent niet dat, indien een dergelijke inrichting vervolgens wordt uitgebreid

tot meer dan vier paarden, daarop artikel 3.114 van toepassing is. De Afdeling overweegt hierbij dat onder een inrichting waar landbouwhuisdieren worden gehouden in de zin van artikel 3.114, logischerwijs niet mede hoort te worden begrepen een inrichting waarop dat artikel via artikel 3.111, tweede lid, niet van toepassing is. Eerst na de uitbreiding tot meer dan vier paarden ontstaat een inrichting voor het houden van landbouwhuisdieren in de zin van de artikelen 3.113 en 3.114, zodat artikel 3.113 van toepassing is en aan de uitbreiding in de weg staat. De door [appellant] voorgestane uitleg zou er verder toe leiden dat via artikel 3.111, tweede lid, steeds artikel 3.114 bepalend zou zijn voor de mogelijkheden om in een zeer kwetsbaar gebied en de zone van 250 m daaromheen landbouwhuisdieren te houden en aan artikel 3.113 geen betekenis meer zou toekomen. Dit zou evident niet in overeenstemming zijn met de systematiek en bedoeling van de in de artikelen 3.111 en verder opgenomen regeling.

Het betoog faalt. Hoger beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RVS:2017:685](#)

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 15-03-2017, 201600355/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:682](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 269

MK CRvB, 02-03-2017 (publ. 16-03-2017), 16/3682 AW

korpschef van politie, appellant.

Besluit algemene rechtspositie politie 58 lid 3

Regeling studiefaciliteiten politie (Regeling) 1, 7

AMBTENARENRECHT. STUDIEFACILITEITEN. "NIET-FUNCTIEGERICHTE OPLEIDING." Het oordeel van de rechtbank dat de bewoordingen van artikel 7 van de Regeling studiefaciliteiten politie appellant geen ruimte laten om een aanvraag als bedoeld in dat artikel te toetsen aan het belang van de organisatie, is onjuist.

Afwijzing aanvraag om studiefaciliteiten voor de studie Vrije masteropleiding

Rechtsgelerdheid aan de Open Universiteit.

Raad: Bij de toepassing van artikel 7 van de Regeling dient voor de uitleg van de term 'niet-functiegerichtte opleiding' uitgegaan te worden van de definitie van die term in artikel 1 van de Regeling. Blijkens die definitie geldt voor een niet-functiegerichtte opleiding het vereiste dat deze opleiding in enige mate in het belang is van de politie. Dit betekent dat de korpschef bij zijn beslissing over een aanvraag voor studiefaciliteiten dient te beoordelen of en zo ja, in welke mate de politie belang heeft bij het volgen van de opleiding waarvoor de politieambtenaar studiefaciliteiten heeft aangevraagd.

Overigens blijkt uit de toelichting bij artikel 7 van de Regeling (Staatscourant 2009, nr.

85) dat dit precies is wat de minister voor ogen stond bij het opstellen van de Regeling: "Dit artikel regelt dat ook andere opleidingen dan functiegerichte en loopbaangerichte opleidingen voor vergoeding in aanmerking kunnen komen. Daarbij geldt dat de aanvraag door het bevoegd gezag wordt beoordeeld in het licht van het dienstbelang. Het kan bijvoorbeeld gaan om een opleiding in het kader van algemene ontwikkeling, of om een opleiding die gericht is op een door de ambtenaar geambieerde functie buiten de politieorganisatie. Er moet daarbij wel altijd sprake zijn van enig belang voor de organisatie, anders worden er geen studiefaciliteiten toegekend."

Het oordeel van de rechtbank dat de bewoordingen van artikel 7 van de Regeling appelland geen ruimte laten om een aanvraag als bedoeld in dat artikel te toetsen aan het belang van de organisatie, is dus onjuist. Hieruit volgt dat het hoger beroep slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1064](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 270

MK CRvB, 15-03-2017, 15/671 WIA, 16/4796 WIA, 16/4797 WIA

Raad van bestuur van het Uuwv.

WIA

WIA. INLICHTINGENPLICHT. RELEVANTE WERKZAAMHEDEN VAN ECONOMISCHE BETEKENIS. Vaststaat dat appellante geen geldelijke beloning heeft ontvangen voor haar aanwezigheid in de winkel. De aanwezigheid van appellante in de winkel had weliswaar enige economische betekenis voor de eigenaar van de winkel, maar die was zeer beperkt. Appellante beschikte over een eigen sleutel en mocht zelf bepalen of en wanneer zij in de winkel was. Als zij er niet was, was er geen medewerker aanwezig om eventuele klanten te woord te staan; dan stonden de klanten voor een dichte winkeldeur, tenzij de eigenaar zelf aanwezig was en de telefoon werd dan ook niet opgenomen, tenzij die was doorgeschakeld naar de eigenaar. Alle gegevens in samenhang bezien laten, gelet op de omstandigheden van appellante en haar aanwezigheid in de winkel, een beeld zien van zodanige marginale activiteit zonder enigerlei verdienste, dat die activiteit te gering was om deze te kunnen kwalificeren als voor de Wet WIA en de TW relevant.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1040](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 271

MK CRvB, 07-03-2017 (publ. 14-03-2017), 15/2243 WWB, 16/2830 WWB

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.
WWB

BIJSTAND. INLICHTINGENPLICHT. OP GELD WAARDEERBARE WERKZAAMHEDEN. Dat appellant voor de verrichte werkzaamheden geen reguliere beloning heeft ontvangen, brengt niet mee dat hij die niet had kunnen bedingen. Het moet appellant redelijkerwijs duidelijk zijn geweest dat zijn werkzaamheden van invloed konden zijn op zijn recht op bijstand. De omstandigheid dat de eigenares van het café een reguliere beloning niet had kunnen bekostigen of dat zij het sociale onderdak dat zij appellant bood in haar café beschouwde als vriendendienst, wat daarvan ook zij, doet aan het voorgaande niet af.

[ECLI:NL:CRVB:2017:941](#)

JnB2017, 272

MK CRvB, 07-03-2017 (publ. 14-03-2017), 16/4048 PW, 16/4050 PW

college van burgemeester en wethouders van Geldrop-Mierlo.
PW 22a lid 4

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. I.c. is sprake van een collectieve, door alle bewoners ondertekende huurovereenkomst, waarbij zij ieder hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de uit de overeenkomst voortvloeiende verplichtingen, zoals het betalen van de maandelijkse huurprijs van € 1.200,-. Niet kan worden gezegd dat tussen de bewoners onderling sprake is van een zakelijke relatie. Er is niet voldaan aan de in artikel 22a, vierde lid, aanhef en onder c, van de PW opgenomen vereisten voor de toepassing van de uitzonderingsbepaling. De rechtbank heeft dan ook met juistheid geoordeeld dat het college terecht de kostendelersnorm heeft toegepast op de bijstand van appellanten. De door appellanten aangevoerde grond dat de bewoners onderling op geen enkele wijze gezamenlijke activiteiten hebben ontplooid en totaal hun eigen leven leiden, vormt, wat daar verder ook van zij, geen aanleiding voor een ander oordeel. Van betekenis is immers dat de bewoners hun kosten van bestaan met elkaar konden delen. Zoals de Raad in de uitspraak van 1 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3871](#), heeft overwogen is in het kader van het kunnen delen van kosten, de vraag of de medebewoners de kosten feitelijk delen en of elk van hen daadwerkelijk bijdraagt in die kosten niet relevant.

[ECLI:NL:CRVB:2017:947](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB2017, 273

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-03-2017, LEE 16/451

burgemeester van Assen, verweerder.

Drank- en Horecawet (DHW) 19

DRANK- EN HORECAWET. Begrip bestelling als bedoeld in artikel 19 DHW.

Exploitatie veilingwebsite met mogelijkheid voor verkopers om – onder meer – sterke drank aan te bieden en te verkopen is niet in strijd met artikel 19 DHW.

(...) [derde belanghebbende] is gevestigd te [plaats] en exploiteert een aantal veilingwebsites, waar zij aan verkopers de mogelijkheid geeft om – onder meer – sterke drank aan te bieden en te verkopen. [derde belanghebbende] beschikt niet over een slijtersvergunning.

(...) In de onderhavige zaak is aan de orde de vraag of [derde belanghebbende] met haar veilingwebsite handelt in strijd met artikel 19 van de DWH. Niet aan de orde is de vraag of degene die een bieding heeft geplaatst in strijd handelt met dit artikel.

(...) Niet betwist is dat in de DHW geen definitie is opgenomen van het begrip 'bestelling'. Anders dan eiseres is de rechtbank van oordeel dat dient te worden aangesloten bij hetgeen daaronder in het dagelijkse spraakgebruik wordt verstaan. Volgens Van Dale Groot Woordenboek wordt onder 'bestelling' verstaan 'opdracht tot levering en bezorging'.

Naar het oordeel van de rechtbank kan hetgeen [derde belanghebbende] met haar veilingwebsite bewerkstelligt, gelet op de gegeven definitie, niet worden aangemerkt als het gelegenheid geven tot het doen van een bestelling. Daarvoor is van belang dat het niet [derde belanghebbende] zelf is die sterke drank aanbiedt op haar site, maar individuele particuliere aanbieders die daarvoor gebruik maken van de site van [derde belanghebbende]. [derde belanghebbende] biedt slechts een platform of technische faciliteit waar aanbieders sterke drank in de vorm van zogenoemde kavels, ter veiling kunnen aanbieden. De aanbieder bepaalt wat hij aanbiedt en in welke vorm, tegen welke prijs, in welk land en onder welke voorwaarden. [derde belanghebbende] heeft hier geen invloed op. Belangstellenden kunnen vervolgens biedingen plaatsen om de kavel te kunnen kopen. Slechts degene die het hoogste bod heeft geplaatst kan een aangeboden kavel kopen, waarbij overigens soms nog aan nadere voorwaarden moet worden voldaan, zoals bijvoorbeeld het betalen van een minimumprijs.

De koopovereenkomst wordt vervolgens gesloten tussen de aanbieder van een kavel en degene die een bod daarop heeft gedaan. [derde belanghebbende] is daarbij geen partij. [derde belanghebbende] heeft de goederen voorts niet onder zich en speelt geen enkele rol bij de levering van een kavel bestaande uit sterke drank. De aanbieder levert een kavel na betaling aan de koper.

Nu het doen van een bieding op een aangeboden kavel niet rechtstreeks leidt tot koop en levering of bezorging daarvan is, gelet op de gegeven definitie van het begrip 'bestelling', naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van het gelegenheid geven tot het doen van een bestelling als bedoeld in artikel 19 van de DHW. (...)

Niet in geschil is dat [derde belanghebbende] geen sterke drank op bestelling aflevert of doet afleveren. Nu gelet op hetgeen hiervoor is overwogen [derde belanghebbende] ook geen gelegenheid geeft tot het doen van bestellingen van sterke drank, komt de

rechtbank aan de vraag of de in artikel 19 van de DHW neergelegde voorwaarden afzonderlijk of enkel in onderlinge samenhang gelden, niet toe. (...)

[ECLI:NL:RBNNE:2017:881](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2017, 274

MK ABRS, 15-03-2017, 201507002/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 9 lid 1 lid 2

RWN 1 lid 1 d, 4 lid 1

BW 10:100 lid 1 lid 2 lid 3, 10:101 lid 1 lid 2

PASPOORTWET. Erkenning van buiten Nederland tot stand gekomen familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming kan ook plaatsvinden buiten het geval dat het rechtsfeit of de rechtshandeling is neergelegd in een door een bevoegde ambtenaar opgemaakte akte. Hiertoe kan aanleiding bestaan als met voldoende zekerheid vaststaat dat naar buitenlands recht van het rechtsfeit of de rechtshandeling sprake is.

Uit de artikelen 100 en 101 van Boek 10 van het BW volgt dat voor het erkennen van buiten Nederland tot stand gekomen familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming een onherroepelijke rechterlijke beslissing uit het desbetreffende land dan wel een door een bevoegde instantie overeenkomstig de plaatselijke voorschriften opgemaakte akte vereist is. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat [appellante] noch een onherroepelijke rechterlijke beslissing van een Ghanese rechter waarbij [persoon] als wettige vader van de kinderen wordt aangewezen, noch een door een bevoegde, Ghanese instantie overeenkomstig de plaatselijke voorschriften opgemaakte akte waarbij het vaderschap van [persoon] is vastgesteld, heeft overgelegd. Anders dan [appellante] betoogt, kan de geboorteakte waarin zij [persoon] als vader heeft laten vermelden niet worden beschouwd als een dergelijke akte. Volgens artikel 9, sub b, van de Ghanese Registration of Births and Deaths Act bestaat een mogelijkheid tot erkenning indien de vader en de moeder ten overstaan van de Registrar samen aangifte doen van de geboorte en hij daarbij de akte samen met de moeder ondertekent, dan wel een verklaring aflegt in de voorgeschreven vorm waarin hij erkent de vader van het kind te zijn. Aangezien [persoon] niet bij de aangiften aanwezig was, is geen sprake van geboorteakten waarin het vaderschap van [persoon] is vastgesteld.

De minister kan evenwel niet worden gevolgd in zijn standpunt in zijn besluit van 21 juli 2014 dat de mogelijkheid van erkenning in Nederland van een erkenning die heeft plaatsgevonden in het buitenland zonder dat de erkenning door een ter plaatse bevoegde instantie is neergelegd in een akte, beperkt is tot landen waar geen burgerlijke stand of daarmee vergelijkbare administratie bestaat en waar een dergelijke erkenning als geldig wordt beschouwd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 100 en 101 van Boek 10 van het BW (Kamerstukken II, 2009/10, 32 137, nr. 3, blz. 59-60)

volgt, zoals ook de Hoge Raad bij arrest van 19 februari 2016 ([ECLI:NL:HR:2016:293](#)) heeft overwogen, dat erkenning ook kan plaatsvinden buiten het geval dat het rechtsfeit of de rechtshandeling is neergelegd in een door een bevoegde ambtenaar opgemaakte akte. Daarbij overweegt de Hoge Raad, onder verwijzing naar zijn arrest van 31 januari 1992 (ECLI:NL:HR:1992:ZC0493; NJ 1993, 261) dat hiertoe aanleiding kan bestaan als met voldoende zekerheid vaststaat dat naar buitenlands recht van het rechtsfeit of de rechtshandeling sprake is. Op degene die zich daarop beroept, rusten de stelplicht en de bewijslast ter zake. Voorts moeten er geen gronden zijn die zich tegen de erkenning verzetten.

[ECLI:NL:RVS:2017:678](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 275

MK ABRS, 15-03-2017, 201603988/1/A2

staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Kaderwet VWS-subsidies 3 lid 1, lid 2 onder f

Financiële-verhoudingswet (Fvw) 17a lid 1

Tijdelijke regeling CJG (de Regeling) 2, 3, 4

Besluit maatschappelijke ondersteuning 3.4.1

Besluit begroting en verantwoording provincies en gemeenten 58a lid 1, lid 2

Regeling informatieverstrekking SiSa 2, 4

SUBSIDIE. Het bepaalde in artikel 7:11, eerste lid, Awb brengt met zich dat bij de heroverweging in bezwaar in beginsel de feiten en omstandigheden moeten worden betrokken zoals deze zich op dat moment voordoen. Dat kan in zaken betreffende verstrekking van financiële middelen anders zijn, indien de aard van de regeling zich daartegen verzet. Verwijzing naar ABRS 23-11-2011 [ECLI:NL:RVS:2011:BU5412](#)). De heroverweging in bezwaar brengt in dit geval, in lijn met genoemde uitspraak, niet mee dat de staatssecretaris gehouden was rekening te houden met de nieuwe gegevens (een herziene SiSa verantwoording) bij het besluit op bezwaar.

[ECLI:NL:RVS:2017:687](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB2017, 276

MK ABRS, 15-03-2017, 201602417/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 28, 35

Beleidsregels VOG-NP-RP 2013 (beleidsregels)

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. Afwijzing VOG. Subjectief criterium. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat [appellant] zonder de VOG thans niet of nauwelijks kans heeft om in de zorg werkzaam te zijn inherent is aan de weigering van afgifte van een VOG en als zodanig is verdisconteerd in de beleidsregels. De Afdeling is bij uitspraak van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), echter teruggekomen van haar jurisprudentie dat de omstandigheden die bij het opstellen van een beleidsregel zijn verdisconteerd, dan wel moeten worden geacht te zijn verdisconteerd, reeds daarom buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Niettemin hoefde de staatssecretaris voormelde omstandigheid, gelet op het grote aantal feiten alsmede de zwaarte daarvan, niet zwaarder te laten wegen dan het belang de samenleving te beschermen tegen het door middel van het objectieve criterium vastgestelde risico.

[ECLI:NL:RVS:2017:651](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 277

ABRS, 15-03-2017, 201508798/1/A1

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

WEGENVERKEERSWET. ASP. Wijziging ne-bis-in-idem rechtspraak. Nu [appellant] geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden aan zijn verzoek om terug te komen van het besluit tot opleggen van het asp ten grondslag heeft gelegd, mocht het CBR er in beginsel voor kiezen om het verzoek met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerdere besluit. Dat is slechts anders indien het besluit om niet terug te komen van dat eerdere besluit evident onredelijk is. Daarvan is in dit geval geen sprake.

(...) [Afwijzing] verzoek van [appellant] om herziening van het besluit (...) tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van [appellant] en oplegging van de verplichting deel te nemen aan een alcoholslotprogramma (hierna: asp) (...).

(...) In de uitspraak van 23 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3131](#)), heeft de Afdeling aanleiding gezien haar rechtspraak over verzoeken om terug te komen van besluiten aan te passen. De nieuwe lijn wordt met onmiddellijke ingang gehanteerd.

(...) Het CBR heeft [appellant] in 2012 een asp opgelegd met toepassing van artikel 17 van de Regeling. In de uitspraak van 4 maart 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:622](#)) heeft de Afdeling overwogen dat dit artikel onverbindend is. Daarbij heeft de Afdeling betrokken hetgeen de Hoge Raad in zijn arrest van 3 maart 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:434](#)) heeft overwogen over de samenloop van een asp met een strafrechtelijke sanctie. In dezelfde uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat deze onverbindendheid niet betekent dat het CBR, hoewel daartoe bevoegd, gehouden is om reeds in rechte onaantastbaar geworden

besluiten tot oplegging van een asp te heroverwegen. De Afdeling heeft in dat verband gewezen op de uitspraak van de Hoge Raad van 16 oktober 1992 ([ECLI:NL:HR:1992:ZC0718](#); Vulhop). In die uitspraak heeft de Hoge Raad geoordeeld dat aan de formele rechtskracht van een beschikking waartegen een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang heeft opengestaan en deze rechtsgang niet is gebruikt, niet wordt afgedaan in het geval de regeling waarop het besluit is gebaseerd, onverbindend is verklaard. Reeds gelet op deze uitdrukkelijke overweging vormen deze uitspraak van de Afdeling en het daarbij betrokken arrest van de Hoge Raad van 3 maart 2015 geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. (...)

(...) Gelet op het voorgaande is de rechtbank terecht tot de conclusie gekomen dat [appellant] geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden aan zijn verzoek om terug te komen van het besluit van (...) ten grondslag heeft gelegd. Dit betekent, gelet op de (...) nieuwe lijn, dat het CBR er in beginsel voor mocht kiezen om het verzoek om terug te komen van het besluit van (...) met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerdere besluit. Dat is slechts anders indien het besluit om niet terug te komen van dat eerdere besluit evident onredelijk is. Daarover overweegt de Afdeling als volgt.

Uit de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 4 maart 2015 volgt dat het CBR niet gehouden is terug te komen van een in rechte onaantastbaar geworden besluit tot het opleggen van een asp. Uit hetgeen in die uitspraak ten aanzien van het opleggen van een asp is overwogen, volgt dan ook op zichzelf nog niet dat het evident onredelijk moet worden geacht dat het CBR niet terugkomt van dergelijke besluiten. Daaraan doet niet af dat het CBR afziet van het opleggen van een asp in nieuwe gevallen, reeds omdat de bevoegdheid daartoe ontbreekt vanwege het onverbindend achten van artikel 17 van de Regeling in de bedoelde uitspraak en van de wijziging van de Regeling nadien, waarbij dit artikel is vervallen. Dit neemt niet weg dat de omstandigheden van het geval kunnen maken dat het niet terugkomen van een besluit tot het opleggen van een asp evident onredelijk moet worden geacht. Daarover overweegt de Afdeling als volgt.

(...) Gelet hierop geeft de door [appellant] geschetste persoonlijke situatie geen aanleiding voor het oordeel dat het evident onredelijk is dat het CBR niet is teruggekomen van het besluit van (...) (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:679](#)

JnB2017, 278

MK ABRS, 15-03-2017, 201601507/1/A1

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (lees: de directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen; hierna: het CBR), appellant.

Reglement rijbewijzen 70 lid 4, 101 lid 1 aanhef en onder c

WEGENVERKEERSWET. Geschiktheidsonderzoek. Tussentijdse toets. Nu de tussentijdse toets, zodra deze wordt afgenomen, onderdeel uitmaakt van het praktijkexamen en tijdens de toets door een rijexaminator wordt getoetst volgens de officiële exameneisen, moet het CBR bevoegd worden geacht op grond van artikel 101, eerste lid, aanhef en onder c, van het Reglement

rijbewijzen een keuring door een arts te vorderen indien tijdens de tussentijdse toets het vermoeden is gerezen dat de kandidaat niet voldoet een de eisen ten aanzien van de lichamelijke en geestelijke geschiktheid tot het besturen van motorrijtuigen. De Afdeling acht het in het belang van de kandidaat die de tussentijdse toets aflegt dat bij een dergelijk vermoeden niet hoeft te worden gewacht tot het praktijkexamen.

[ECLI:NL:RVS:2017:652](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 279

MK ABRS, 15-03-2017, 201601674/1/A3

Deken van de Orde van Advocaten van Overijssel.

Advocatenwet 8, 8a, 8b, 11a, 45a, 46, 46c, 46d, 48

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Het in de Advocatenwet geregelde toezicht op advocaten, het tuchtrechtelijke systeem en de wijze van geheimhouding en openbaarmaking van tuchtrechtelijke maatregelen is van dien aard, dat het dient te worden aangemerkt als een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitputtend karakter, waarmee openbaarmaking van documenten die daarop betrekking hebben via de Wob niet verenigbaar is. (...) De wetgever heeft "voorzien in een gedifferentieerd openbaarmakingregime. (...) De wetgever heeft het disproportioneel geacht om de lichtere tuchtrechtelijke maatregelen voor een ieder openbaar te maken. (...) In het kader van zijn toezichthoudende taak naar aanleiding van een klacht kan onder de Deken informatie komen te berusten waarop de geheimhoudingsplicht van de advocaat van toepassing is. Indien op deze informatie de Wob van toepassing zou zijn, zou dat ertoe kunnen leiden dat informatie die onder de geheimhoudingsplicht valt voor een ieder openbaar zou moeten worden gemaakt. Daarmee zou afbreuk worden gedaan aan de goede werking van de Advocatenwet.

[ECLI:NL:RVS:2017:715](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 280

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 07-03-2017, AWB 17/2900

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) 604/2013

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbare personen aan Italië. Het monitoringsverslag "Is mutual trust enough" van DRC en OSAR maakt inzichtelijk dat er enkele gevallen zijn geweest waarin de overdracht door Denemarken en Zwitserland van vreemdelingen die onder de [Tarakhel-jurisprudentie](#) vallen niet conform de daartoe geldende vereisten is geschied. Het verslag ontbeert echter informatie die nodig is om te kunnen bepalen of de beschreven gevallen representatief zijn. Onvoldoende concrete aanknopingspunten om te oordelen dat verweerder niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2320](#)

JnB2017, 281

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 09-03-2017, NL17.740

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) 604/2013

DUBLINVERORDENING. Overdracht van kwetsbare personen aan Italië. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er afdoende van heeft vergewist dat er aan eiseres en haar dochter passende opvang zal worden geboden conform het arrest Tarakhel [arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het EHRM van 4 november 2014, 29217/12, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)]. Ten aanzien van het door eiseres overgelegde rapport van de Danish Refugee Council (DRC) en de Swiss Refugee Council (SRC) van 9 februari 2017, volgt de rechtbank het standpunt van verweerder dat het rapport van de DRC onvolledig is, nu er beperkt onderzoek is gedaan en allerlei relevante achtergrondinformatie van de zes beschreven zaken ontbreekt. Voor vier zaken geldt dat de betrokken vreemdelingen wel opvang hebben gekregen, maar niet direct in een SPRAR-locatie zoals zou moeten. Deze opvang was voor korte duur, waarna ze alsnog in een SPRAR-locatie zijn geplaatst. De geschetste situaties zijn naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om daaruit in zijn algemeenheid te concluderen dat Italië bijzonder kwetsbare vreemdelingen (structureel) niet de opvang biedt conform de eisen die voortvloeien uit het arrest Tarakhel.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2316](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 282

MK ABRS, 15-03-2017, 201608993/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:13

PROCESRECHT. MVV-procedure. Beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard voor zover het is ingesteld door referent omdat het beroep moet worden geacht ook namens de referent te zijn ingesteld.

De rechtbank heeft het beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat het is ingesteld door de vreemdeling, zij geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 16 december 2015 en niet is gebleken dat haar dat redelijkerwijs niet kan worden verweten, zodat ingevolge artikel 6:13 van de Awb zij tegen dat besluit geen beroep kan instellen bij de bestuursrechter. [...] De referent en de vreemdeling hebben aangevoerd dat beoogd is beroep in te stellen namens de referent, dat voornoemd formulier niet de mogelijkheid biedt de referent te vermelden en dat de referent bezwaar heeft gemaakt tegen de afwijzing van de door hem ten behoeve van de vreemdeling ingediende aanvraag. Gelet op het aangevoerde en in aanmerking nemend dat de naam van de referent is vermeld in de op 28 juli 2016 bij de rechtbank ingediende gronden van het beroep, moet het beroep worden geacht ook namens de referent te zijn ingesteld. De rechtbank heeft daarom ten onrechte het beroep niet-ontvankelijk verklaard voor zover het is ingesteld door de referent.

[ECLI:NL:RVS:2017:722](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

JnB2017, 283

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-03-2017, AWB 17/3849

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 3.109c lid 2 lid 3

PROCESRECHT. Het voornemen is niet op de juiste wijze kenbaar gemaakt. Het is niet aan eiser zelf toegezonden of in persoon uitgereikt maar aan de Raad voor Rechtsbijstand (RvR) toegezonden, er op vertrouwend dat de RvR een advocaat zou toevoegen en dat deze ook als bepaaldelijk gevolmachtigd advocaat zou optreden. Of een advocaat als bepaaldelijk gevolmachtigd kan worden aangemerkt wordt echter niet bepaald door de RvR maar door de intentie van de vreemdeling en de advocaat. In dit geval was eisers gemachtigde ten tijde van het uitbrengen van het voornemen nog niet bepaaldelijk gevolmachtigd en kon zij daarom formeel niet als gemachtigde worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2318](#)

JnB2017, 284

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 09-03-2017, AWB 17/1303

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

PROCESRECHT. Procesbelang. In het geval dat een vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken acht de rechtbank, in afwijking van eerdere jurisprudentie van deze rechtbank, de enkele mededeling van de gemachtigde dat er nog contact is met de vreemdeling op zichzelf onvoldoende om procesbelang aan te nemen.

De rechtbank overweegt dat zij, in afwijking van eerdere jurisprudentie van deze rechtbank, in het geval dat een vreemdeling met onbekende bestemming vertrekt uit de opvang (voortaan) zal oordelen dat de enkele mededeling van de gemachtigde dat er nog contact is met de vreemdeling op zichzelf onvoldoende is om procesbelang aan te nemen. Bij de beoordeling of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog prijs stelt op een inhoudelijke behandeling van zijn beroep kan naar het oordeel van de rechtbank onder meer een rol spelen op welk moment de gemachtigde van de betrokken vreemdeling voor het laatst contact heeft gehad met de vreemdeling, of de gemachtigde in staat is met de vreemdeling contact op te nemen, waarom de vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken indien hij het verzoek om een voorlopige voorziening mocht afwachten, waar de vreemdeling verblijft en waarom hij verweerder niet op de hoogte heeft gesteld van zijn verblijfplaats, alsmede het verschijnen ter zitting bij de rechtbank. De rechtbank overweegt uitdrukkelijk dat het bovenstaande geen limitatieve opsomming is van omstandigheden die bij de beoordeling van het procesbelang een rol kunnen spelen en dat de weging van de omstandigheden afhankelijk is van de concrete aspecten van de zaak.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2650](https://ecli.nl/RBDHA:2017:2650)

JnB2017, 285

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-02-2017 (publ. 17-03-2017), AWB 16/16190

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 28

PROCESRECHT. Geen procesbelang bij doorprocederen voor een zelfstandige verblijfsvergunning asiel waarbij een afgeleide verblijfsvergunning asiel is verleend.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling; zie bijvoorbeeld de uitspraak van 14 januari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH0140](https://ecli.nl/RVS:2009:BH0140)) moet op grond van het wettelijk stelsel, zoals dat de wetgever voor ogen heeft gestaan en diens bedoeling om procederen voor een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, op een andere grond zoveel mogelijk te voorkomen, ervan worden uitgegaan dat het besluit, waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarbij is beslist dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de grond genoemd onder a, van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Procesbelang kan ontstaan als de verblijfsvergunning wordt ingetrokken dan wel niet wordt verlengd. De rechtbank ziet geen aanleiding voor de conclusie dat voornoemde rechtspraak niet zou gelden voor de situatie van de desbetreffende vreemdeling, waarin een

verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verleend en tevens is beslist dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden genoemd onder a en b van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Hierbij acht de rechtbank van belang dat uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever nog steeds het doorprocederen voor een andere status wil uitsluiten. In de Memorie van Toelichting bij de Wijziging van de Vw 2000 in verband met het herschikken van de gronden voor asielverlening (Kamerstukken II 2011-2012, 33 293, nr. 3, p. 3) is nogmaals aangegeven dat het onwenselijk is dat het door verweerder ingevoerde stelsel van een uniforme asielstatus, waarmee het doorprocederen wordt voorkomen, wordt doorbroken.

Dat verweerder, anders dan voorheen, een beperkte motivering van de afwijzing van de gronden genoemd onder a en b van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 in het bestreden besluit heeft opgenomen, is naar het oordeel van de rechtbank in overeenstemming met artikel 3.121a, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000. Deze beperkte motivering betekent op zichzelf niet dat eiser daaraan belang bij een door hem bij de rechtbank ingesteld beroep tegen het inwilligende besluit kan ontlenen. Dat belang ontstaat wel als verweerder op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 tot intrekking dan wel niet-verlenging van de hem verleende verblijfsvergunning besluit. Op dat moment kan eiser de motivering van de beslissing om de verblijfsvergunning niet op de a of b-grond te verlenen ten volle aan de orde stellen zonder dat hem daarbij wordt tegengeworpen dat het besluit in zoverre in rechte is komen vast te staan. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 13 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1625](#). De rechtbank merkt hierbij op dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat hij het beleid voert dat als de afgeleide verblijfsvergunning van eiser wordt ingetrokken of niet wordt verlengd alsnog ex tunc én ex nunc wordt gekeken of eiser als verdragsvluchteling kan worden aangemerkt of dat bij uitzetting sprake is van schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Gelet op het voorgaande heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank geen procesbelang.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2631](#)

[Naar inhoudsopgave](#)